

Arrest

nr. 161 858 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 13 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2015 wordt beslist tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(..)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene sloot op 06.06.2011 een verklaring wettelijke samenwoning af met mevrouw (..) geboren te Gent op 03.04.1959 van Belgische nationaliteit. (RR xxxxxxxxxxx), nadat het Parket het afsluiten van het huwelijk negatief adviseerde naar aanleiding van ernstige vermoedens van een schijnhuwelijk. De verklaring van wettelijke samenwoning werd beëindigd op 14.08.2013, op 28.10.2013 verliet betrokkene officieel de gezinswoning. Overeenkomstig artikel 42quater §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Het negatief relatie / samenwoningverslag dd 04.06.2014 bevestigde het einde van de samenwoning en de relatie.

Betrokkene ondertekende op 12.05.2014 een document dd. 19.11.2013 waarbij bewezen worden opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong',

Betrokkene legde dd. 07.06.2014 de volgende documenten over:

-schrijven van de ex partner dd. 02.06.2014 waarin (..) verklaart dat het koppel uit elkaar is wegens de medische situatie van haarzelf; gelet op een slepende ziekte werd de relatie te belastend. Mevrouw verklaart dat betrokkene nog steeds zorgzaam en ze regelmatig bellen en betrokkene haar opzoekt in de gevangenis. Dit document sluit aan bij de vaststelling dat het koppel uit elkaar is maar bewijst geen hoge mate van integratie van betrokkene en geeft evenmin enige informatie met diens bindingen met zijn land van oorsprong waardoor het verblijfsrecht op basis van het document niet kan worden behouden.

-Medische attesten AZ Sint Lucas ziekenhuis d.d. 10.06.2012, 14.09.2012, 15.11.2013, 06.12.2013 betreffende de medische situatie en ziekenhuisopnames van (..). Deze attesten (Infra) bewijzen geen integratie in België, noch de bindingen met zijn land van oorsprong waardoor het verblijfsrecht op basis van het document niet kan worden behouden.

-Arbeidsovereenkomst voor bedienden dd. 06.02.2013 gesloten tussen betrokkene en Tien BVBA einddatum onbekend, betrokkene zou als afwasser aan de slag gaan met halftijds arbeidsregime.

-Arbeidsovereenkomst (werkervaring / Web + contract) voor arbeiders bij het Stadsbestuur van Gent, gesubsidieerd voltijds contract voor een periode van 01.12.2013 tot 30.11.2014.

-Brief Stad Gent departement werk en economie dd. 04.06.2014. verklarende dat betrokkene een stage loopt bij Schilders en decoratiebedrijf VZA Tintelijn in Gent Sint -Amandsberg.

-Brief vzw Tintelijn dd. 03.06.2014 verklarende dat betrokkene nog begeleiding nodig heeft maar zeker zal evolueren naar een zelfstandige en betrouwbare schilder.

-Loonfiche mei 2014 bij de stad Gent, aanslagbiljet inkomsten 2014, aanslagjaar 2013, overeenkomst tussen de stad Gent en Tintelijn BVBA om betrokkene ter beschikking te stellen in het kader van een werkervaring van 21.05.2014 tot 11.07.2014, fiche 281.10 van 2011 bij Synergie, cv van betrokkene, aanbevelingsbrief stad Gent dd 04.06.2014.

Deze documenten tonen de werkwilgheid van betrokkene aan is. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens betrokkene is heden volgens actuele informatie op basis van de beschikbare kruispuntbanken niet meer actief op de arbeidsmarkt, laatste tewerkstelling dateert van 05.06.2015 bij werkgever Penny Lane BVBA.

-Attest van aanmelding bij het inburgeringsbureau d.d. 25.10.2011, attest van inburgering d.d. 17.04.2012. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene een inburgeringstraject doorlopen heeft. Echter, gezien het volgen van dergelijk traject een verplichting is, toont dit attest niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land

-Deelcertificaten van de gevolgde modules Nederlands dd. 12.01.2010, inschrijvingsformulieren voor de desbetreffende modules. Het feit dat betrokkene zich de Nederlandse taal wenst eigen te maken is uiteraard positief, maar er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit element als blijk van een uitzonderlijke integratie getuigt, eerder van een gebruikelijk parcours. Trouwens, het volgen van een cursus Nederlands maakt eveneens deel uit van de verplichte inburgering van niet-EU nieuwkomers in Vlaanderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovengenoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Betrokkene haalt geen medische problematiek aan op basis waarvan het verblijf behouden dient te blijven, en ook zijn relatief jonge leeftijd (38j) staat een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg. In vergelijking met zijn leeftijd is betrokkene nog niet zo lang in België gevestigd, waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat zijn verankering in België niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Betrokkene legde geen documenten voor die de aanwezigheid/ afwezigheid van bindingen met zijn land van herkomst dienen te bewijzen, waardoor eveneens het vermoeden versterkt wordt dat betrokkene aldaar nog voldoende bindingen heeft die een terugkeer en re-integratie ter plaatse zullen vergemakkelijken. Het spreekt voor zich dat enkel de perioden van legaal verblijf in aanmerking wordt genomen, betrokkene heeft sinds 2005 gedurende jaren illegaal in België verbleven en uit illegaal verblijf kunnen uiteraard geen rechten worden geput. Het verblijfsrecht kan conform art 42 quater §1,4° VW en artikel 42 quater §1, voorlaatste alinea VW, worden beëindigd.

Betrokkene toont tenslotte niet aan zich in één van de uitzonderingssituaties te bevinden zoals bepaald in artikel 42 quater §4 VW om het verblijfsrecht te behouden. De totale duur van de gezamenlijke vestiging / wettelijke samenwoning bedraagt minder dan 3 jaar (artikel 42 quater, §4, 1° VW), betrokkene is kinderloos, (artikel 42 quater, §4, 2-3° VW), en blijkt niet slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld als bedoeld in de artikelen 375,398 tot 400, 402,403 of 405 van het Strafwetboek (artikel 42 quater, §4, 4° VW) Betrokkene zou trouwens niet voldoen aan de cumulatieve bepalingen gelet dat hij een OCMW-leefloon geniet.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf en de F-kaart van betrokken ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht dat deel uitmaakt van het algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie aangaande de eerbiediging van de rechten van verdediging, van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"4.1.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie beschouwt volgens haar eigen vaste rechtspraak het recht om gehoord te worden als integraal deel uitmakend van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punt 45).

Met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten, verklaarde het Hof van Justitie in haar arrest van 11 december 2014 als volgt:

"Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn en over de modaliteiten van zijn terugkeer."

(HvJ, C-249/13, EU:C:2014:2431, eigen onderlijning)

De Raad van State paste dienvolgens, bij arrest van 19 februari 2015, dit principe ook toe op een beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht als familielid van een Unieburger.

"Ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine

connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59).

L'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980, tel qu'il est applicable en l'espèce, prévoit notamment que lors « de sa décision de mettre fin au séjour, le ministre ou son délégué tient compte de la durée du séjour de l'intéressé dans le Royaume, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine ».

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire, notamment au regard des éléments visés par l'article 42quater, § 1er, alinéa 3, de la loi précitée du 15 décembre 1980. Seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue."

(RvS, nr. 230.257 van 19 februari 2015, eigen onderlijning)

In casu werd verzoeker niet gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie. Verzoeker kreeg aldus niet de kans om zijn standpunt aangaande zijn verblijfssituatie uiteen te zetten.

Het louter opvragen van bewijzen is niet voldoende om op een effectieve wijze het hoorrecht te eerbiedigen. Zo kan bijvoorbeeld het gebrek aan bindingen met het land van herkomst, onmogelijk worden aangetoond met louter schriftelijke bewijzen.

Het bestuur kan dan ook onmogelijk met afdoende kennis van alle feiten haar beslissing hebben genomen.

Het is duidelijk dat het hoorrecht, zoals omschreven door het Hof van Justitie en de Raad van State, werd miskend in hoofde van de verzoeker.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4.2.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert het verblijfsrecht omdat het geregistreerd partnerschap van verzoeker beëindigd werd.

In overeenstemming met het art. 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken bewijzen op teneinde de situatie van de verzoeker te beoordelen. Dit artikel stelt immers dat, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de voorgelegde documenten concludeert de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker geen hoge mate van integratie aantoont.

Het is duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening gehouden heeft met de in de Vreemdelingenwet opgesomde elementen. Bovendien heeft zij, zoals hierboven uiteengezet, het hoorrecht van de verzoeker miskend, zodat zij onmogelijk met afdoende kennis van alle feiten haar beslissing kan hebben genomen.

4.2.1. Aangaande de economische situatie

Verzoeker heeft zijn werkwillegheid aangetoond door het voorleggen van bewijsstukken over zijn tewerkstelling gedurende de voorbije jaren. Volgens Dienst Vreemdelingenzaken toont dit de werkwillegheid van verzoeker aan, maar is dit geen bewijs van een 'uitzonderlijke mate van integratie'.

Verzoeker is het hier niet mee eens.

Vooreerst vereist de wet niet dat er een 'uitzonderlijke' mate van integratie moet worden aangetoond.

De wet stelt enkel dat rekening dient te worden gehouden met verzoekers economische situatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken voegt bijgevolg een voorwaarde toe aan de wet die niet voorzien is. Ook in de parlementaire voorbereiding van de wet van 8 juli 2011, waarbij artikel 42quater van de Vreemdelingenwet in zijn huidige vorm werd ingevoerd, is er geen sprake van een 'uitzonderlijke' of 'bijzondere' mate. Er wordt louter verwezen naar de omzetting van artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86.

Het klopt dat verzoeker op heden niet actief is op de arbeidsmarkt, maar verzoeker blijft niet bij de pakken zitten. Hij volgt sinds mei 2015 een opleiding bouwtechnieken bij de VDAB, en is op heden bezig met zijn finaliteitsopleiding metselen (zie attest VDAB).

De vooruitzichten aangaande verzoekers economische situatie zijn best positief te noemen. Verzoeker heeft aantoonbare werkervaring die door de werkgevers positief wordt beoordeeld, en beschikt binnenkort over een bekwaamheidsattest metselen. Het is zeer waarschijnlijk dat verzoeker zich in de toekomst economisch zal kunnen behelpen, en niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Verzoeker toont een afdoende mate van integratie aan met betrekking tot zijn economische situatie. Voorts gaat de Dienst Vreemdelingenzaken te kort door de bocht waar zij een job louter ziet als verwerven van een inkomen om een menswaardig bestaan te leiden. Immers, een job is het middel bij uitstek om zich te ontplooiën en te integreren, aangezien verzoeker daarmee deelneemt aan de samenleving in al haar facetten, gaande van menselijke omgang, collegialiteit en gebruik van de Nederlandse taal, tot het opbouwen van aanzien ten opzichte van de medeburgers. De succesvolle tewerkstellingsprojecten en beroepsopleiding tonen de grote inspanningen aan die door verzoeker worden geleverd om zich te integreren in onze maatschappij.

4.2.2. Aangaande de integratie

Verzoeker behaalde het attest van inburgering ondertussen meer dan drie jaar geleden, dd. 17/04/2012. Opnieuw beweert de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit attest niet aantoont dat verzoeker zich 'op een bijzonder manier' heeft geïntegreerd.

Verzoeker heeft reeds verschillende cursussen Nederlands gevolgd. Echter is de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel dat de voorgelegde attesten geen blijk geven van een uitzonderlijke integratie.

Ook hier vereist de wet niet dat de integratie op een 'bijzondere' of 'uitzonderlijke' manier wordt aangetoond.

Net als bij het voorgaande punt aangaande de economische situatie, voegt de Dienst Vreemdelingenzaken een voorwaarde toe aan de wet die niet voorzien is.

Vooreerst is het opvallend dat de Dienst Vreemdelingenzaken het beheersen van de Nederlandse taal niet als een vorm van integratie aanschouwt, aangezien het Decreet van 28 februari 2003 betreffende het Vlaams inburgeringsbeleid wel een cursus Nederlands voorziet tijdens het inburgeringstraject.

Daarnaast staat in de beleidsnota met betrekking tot inburgering en integratie van de Vlaamse overheid 2009-2014 te lezen dat 'Nederlands leren en spreken een absolute voorwaarde voor integratie in deze maatschappij is'.

Hoewel de overheid dus letterlijk stelt dat het beheersen van de Nederlandse taal een integratievereiste is en hiervoor zelfs een begeleid traject, inclusief Nederlandse cursussen, voorziet, durft de Dienst Vreemdelingenzaken in casu toch te stellen dat het beheersen van de Nederlandse taal geen bewijs vormt van integratie.

4.2.3. Aangaande de duur van het verblijf

De wet vereist dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houdt met de duur van het verblijf van de verzoeker in België.

Aangezien het gaat om een feitelijke beoordeling, waaruit niet automatisch rechten worden geput maar die dient gezien te worden in het kader van de globale beoordeling van de mate van verankering van verzoeker, mag hier niet enkel rekening worden gehouden met de jaren van legaal verblijf.

Verzoeker is 38 jaar en verbleef de laatste 10 jaar in België, zijnde het grootste deel van zijn volwassen leven.

Het zou onredelijk zijn om na een verblijf van 10 jaar, waarin verzoeker de grootste inspanningen deed om zich in te burgeren en economische onafhankelijkheid te bereiken, verzoeker alsnog te dwingen om het grondgebied te verlaten.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

In casu houdt de Dienst Vreemdelingenzaken niet met alle elementen rekening waarmee ze krachtens art. 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet rekening moet houden, en stelt zich hierbij niet fair op ten aanzien van verzoeker.

Daarnaast heeft zij, zoals hierboven uiteengezet, het hoorrecht van de verzoeker miskend, zodat zij onmogelijk met afdoende kennis van alle feiten haar beslissing kan hebben genomen.

Hoewel er talrijke elementen voorhanden zijn, houdt de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens economische situatie en sociale en culturele integratie.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag ook geen voorwaarden toevoegen aan de wet die niet voorzien zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken is hierbij uiterst onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w.

wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Het mag duidelijk zijn dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat.

De onredelijkheid bestaat er in dat de bestuursoverheid een beslissing opdringt die niet met alle feitelijke elementen rekening houdt, en zodoende onvolledig werd afgewogen met de werkelijke situatie van verzoeker.

4.4.

Verder kan er verwacht worden van een zorgvuldige overheid dat aan de rechtsonderhorige duidelijk meegedeeld wordt welke documenten nog dienen voorgelegd te worden teneinde het welslagen van een verblijfsprocedure na te streven.

Verzoeker kan bij het verzamelen van de stukken enkel steunen op de éne regel in het artikel art. 42quater Vreemdelingenwet, zijde:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong"

De Dienst Vreemdelingenzaken verduidelijkt nergens hoe ze deze regel invult of interpreteert. Ze laat verzoeker in het ongewisse en geeft verzoeker het raden naar wat van hem verwacht wordt. Verzoeker dient naar eigen goeddunken deze wetsbepaling in te vullen.

Hoewel verzoeker een veelheid aan documenten voorlegt en deze ten onrechte worden afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt deze laatste niet welke documenten de verzoeker wel in staat zouden stellen om zijn integratie te bewijzen.

De beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt – wat betreft de beëindiging van het verblijfsrecht – verwezen naar artikel 42quater, §1 van de vreemdelingenwet en wordt gesteld dat er een einde is gekomen aan de relatie en samenwoning alsook wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij voorgelegde elementen het behoud van het verblijfsrecht niet verantwoord en wordt – wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten – verwezen naar artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet en geoordeeld dat het legaal verblijf van verzoekende partij verstreken is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot

de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Verzoekende partij meent vooreerst dat haar recht gehoord te worden werd geschonden en meent dat het louter opvragen van bewijzen niet voldoende is ondermeer omdat zij het gebrek aan bindingen met het herkomstland niet kan aantonen met louter schriftelijke bewijzen.

2.5. Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, §45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§30 en 34). Voorts stelt vaste rechtspraak van het Hof dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekende partij werd door het bestuur via schrijven van 19 november 2013 uitgenodigd in het kader van het onderzoek met betrekking tot artikel 42quater van de vreemdelingenwet waarbij zij in de mogelijkheid was om alle dienstige elementen en documenten over te maken ter ondersteuning hiervan. Verzoekende partij lijkt ervan uit te gaan dat het recht gehoord te worden impliceert dat zij mondeling dient gehoord te worden doch het volstaat dat verzoekende partij in de gelegenheid wordt gesteld om haar argumenten naar voren te brengen. Deze gelegenheid werd haar gegeven via schrijven van 19 november 2013. Het is de Raad ook niet duidelijk hoe de verzoekende partij al hetgeen zij mondeling zou wensen te verklaren niet zou kunnen hebben neerschreven. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij meent dat zij niet alle elementen schriftelijk zou kunnen uiteenzetten. Verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat haar recht om te worden gehoord werd geschonden.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat onvoldoende rekening werd gehouden met de in artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet opgesomde elementen. Zij wijst erop dat zij haar werkwillegheid heeft aangetoond en is het niet eens met de beoordeling dat een uitzonderlijke mate van integratie wordt verwacht.

2.7. Artikel 42quater, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.8. Aangaande de tewerkstelling en werkwillegheid van de verzoekende partij heeft de gemachtigde als volgt geoordeeld: *“-Arbeidsovereenkomst voor bedienden dd. 06.02.2013 gesloten tussen betrokkene en Tien BVBA einddatum onbekend, betrokkene zou als afwasser aan de slag gaan met halftijds arbeidsregime.*

-Arbeidsovereenkomst (werkervaring / Web + contract) voor arbeiders bij het Stadsbestuur van Gent, gesubsidieerd voltijds contract voor een periode van 01.12. 2013 tot 30.11.2014.

-Brief Stad Gent departement werk en economie dd. 04.06.2014. verklarende dat betrokkene een stage loopt bij Schilders en decoratiebedrijf VZA Tintelijn in Gent Sint -Amandsberg.

-Brief vzw Tintelijn dd. 03.06.2014 verklarende dat betrokkene nog begeleiding nodig heeft maar zeker zal evolueren naar een zelfstandige en betrouwbare schilder.

-Loonfiche mei 2014 bij de stad Gent, aanslagbiljet inkomsten 2014, aanslagjaar 2013, overeenkomst tussen de stad Gent en Tintelijn BVBA om betrokkene ter beschikking te stellen in het kader van een werkervaring van 21.05.2014 tot 11.07.2014, fiche 281.10 van 2011 bij Synergie, cv van betrokkene, aanbevelingsbrief stad Gent dd 04.06.2014.

Deze documenten tonen de werkwillegheid van betrokkene aan is. Echter, het hebben van een job en het verwerven van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien zijn er geen tegenaanwijzingen dat de jonge leeftijd en gezondheidstoestand van betrokkene zouden verhinderen dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld. Trouwens betrokkene is heden volgens actuele informatie op basis van de beschikbare kruispuntbanken niet meer actief op de arbeidsmarkt, laatste tewerkstelling dateert van 05.06.2015 bij werkgever Penny Lane BVBA."

2.9. Waar verzoekende partij de beoordeling van de integratie in België betwist en aanvoert dat niet is vereist dat het om een uitzonderlijke mate van integratie zou gaan of om een bijzondere manier van geïntegreerd zijn, wijst de Raad er op dat de algemene regel van artikel 42quater van de vreemdelingenwet voorziet dat het verblijf wordt beëindigd wanneer de betrokkene zich bevindt in het geval voorzien bij artikel 42 quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet. Enkel in de mate dat de bindingen in België dermate zijn dat zij zich verzetten tegen beëindiging van het verblijf, kan het verblijf verlengd worden. Uit de passages waarin wordt gemotiveerd dat er geen sprake is van een bijzondere integratie in België, kan niet worden afgeleid dat deze uitzondering op de algemene regel al te restrictief werd geïnterpreteerd op een wijze die niet verenigbaar is met de wet. De gemachtigde wijst er immers op dat verzoekende partij nog jong en gezond is zodat deze elementen niet verhinderen tewerkgesteld te worden in het land van herkomst. Voorts wijst hij er ook op dat verzoekende partij thans niet meer tewerkgesteld is en uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt verzoekende partij zelfs afhankelijk te zijn van een leefloon, zodat rekening houdende met het geheel van deze elementen, het geenszins kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij oordeelt dat de economische integratie van verzoekende partij niet in die mate is dat dit de beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staat. De Raad wijst er daarnaast ook op dat de verwerende partij zich in de motivering niet beperkt tot de stelling dat het hebben van een job slechts een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Uit het geheel van de motieven inzake de economische integratie zoals hiervoor wordt besproken, blijkt waarom deze integratie niet volstaat.

Het verdere betoog van verzoekende partij waar zij erkent heden niet actief op de arbeidsmarkt te zijn maar er alles aan doet deze situatie te verhelpen, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.10. Wat betreft de integratie herhaalt de verzoekende partij dat zij een attest van inburgering heeft behaald en verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd. Waar zij wederom betoogt dat geen uitzonderlijke mate van integratie wordt vereist, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.9.. Voorts kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij kennis van de Nederlandse taal niet beschouwen als een vorm van integratie. Integendeel, de verwerende partij aanvaardt in de bestreden beslissing dat dit een positief gegeven is, doch zij oordeelt dat dit onderdeel is van een gebruikelijk parcours en verplichte inburgering en niet afdoende is om het verblijfsrecht te behouden.

2.11. Zelfs indien de jaren dat verzoekende partij illegaal op het Belgische grondgebied heeft verbleven, mee in rekening zouden worden gebracht, dan nog toont de verzoekende partij met dergelijk betoog niet de kennelijke onredelijkheid of incorrectheid van de bestreden beslissing aan nu dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekende partij in vergelijking met haar leeftijd nog niet zo lang in België verblijft waardoor redelijkerwijze mag verondersteld worden dat haar verankering in België niet van die aard is dat dit een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou staan. Verzoekende partij die 38 jaar is, heeft 28 jaar van haar leven doorgebracht in het herkomstland en toont evenmin aan dat zij geen banden meer heeft met dat land van herkomst. Zij is daarenboven gezond en kan werken zodat er geen elementen zijn die een terugkeer naar het herkomstland in de weg staan.

2.12. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen veronachtzaamd zou hebben of verkeerd beoordeeld. Verzoekende partij kan voorts genoegzaam uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afleiden op welke manier de verwerende partij het onderzoek in het kader van artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet gevoerd heeft en hoe zij tot haar besluit is gekomen dat de door de verzoekende partij voorgelegde elementen geen beëindiging van het verblijfsrecht in de weg staan. Het komt evenmin aan de verwerende partij toe verzoekende partij uit te leggen welke documenten wél het behoud van het verblijfsrecht verantwoorden. De verwerende partij past bij de beoordeling van de voorgelegde elementen haar discretionaire bevoegdheid toe waarop de Raad een wettigheidstoets kan doorvoeren en het is aan de verzoekende partij, wanneer zij het met deze beoordeling niet eens is, de onwettigheid of kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen, waarin zij evenwel niet geslaagd is.

2.13. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is

2.14. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER